

Sygn. akt VI Ka 1517/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 marca 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Małgorzata Bańkowska

Sędziowie: SO Włodzimierz Suwała

SO Marek Wojnar (spr.)

protokolant: p.o. protokolant sądowy Aneta Kniaziuk

przy udziale prokuratora Mariusza Ejflera

po rozpoznaniu dnia 22 marca 2016 r.

sprawy skazanego P. P. syna J. i B. ur. (...) w W.

o wyrok łączny

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Legionowie

z dnia 14 października 2015 r. sygn. akt II K 589/15

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Legionowie do ponownego rozpoznania; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. Ł. kwotę 147,60 zł obejmującą wynagrodzenie za obronę z urzędu w postępowaniu odwoławczym oraz podatek VAT.

SSO Małgorzata Bańkowska SSO Włodzimierz Suwała SSO Marek Wojnar

Sygn. akt VI Ka 1517/15

UZASADNIENIE

P. P. został skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Legionowie z dnia 16 października 2009 r. w sprawie o sygn. akt. II K 342/09 za czyny: I. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. popełniony w dniu 17 września 2008 r. na karę 1 roku pozbawienia wolności; II. za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. popełniony w dniu 22 września 2008 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności; III. za czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. popełniony w dniu 26 września 2008 r. na karę 1 roku pozbawienia wolności; na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeczono wobec niego karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. warunkowo zawieszono na okres 5 lat, na podstawie art. 72 § 2 k.k. orzeczono o obowiązku naprawienia szkody, przy czym wyrok ten został zmieniony wyrokiem Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 19 października 2010 r. w sprawie o sygn. akt VI Ka 531/10 w ten tylko sposób, że na podstawie art. 73 § 1 k.k. skazanego oddano w okresie próby pod dozór kuratora. Postanowieniem z dnia 7 maja 2013 r., sygn. akt IV Ko 501/13 Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie zarządził skazanemu wykonanie kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności. Postanowieniem z dnia 29 kwietnia 2015 r., sygn. akt II Ko 387/15 Sąd Rejonowy w Legionowie na podstawie art. 2 a § 1 k.w. zamienił skazanemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w

Legionowie z dnia 16 października 2009 r. w sprawie o sygn. akt. II K 342/09 w pkt II, której wykonanie zarządzono postanowieniem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie z dnia 7 maja 2013 r., sygn. akt IV Ko 501/13 na karę 30 dni aresztu, a na podstawie art. 2 a § 4 k.k. orzekł o utracie mocy kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności orzeczonej w sprawie o sygn. akt II K 342/09.

Sąd Rejonowy w Legionowie wyrokiem z dnia 14 października 2015 r. w sprawie o sygn. akt II K 589/15 na podstawie art. 2 a § 4 k.w. w zw. z art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył kary pozbawienia wolności orzeczone w pkt I i III wyroku Sądu Rejonowego w Legionowie w sprawie o sygn. akt II K 342/09 i wymierzył skazanemu P. P. karę łączną 2 lat pozbawienia wolności; zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. Ł. kwotę 147, 60 zł tytułem obrony z urzędu; na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił skazanego od kosztów sądowych w sprawie.

Od powyższego wyroku apelację złożyła obrońca skazanego.

Zaskarżyła ona ten wyrok w części dotyczącej rozstrzygnięcia o połączeniu kar jednostkowych i zarzuciła rażąco niewspółmierność wymierzonej kary 2 lat pozbawienia wolności z pominięciem okoliczności przemawiających na korzyść skazanego, a przede wszystkim jego krytycznego stosunku do popełnionych czynów, postępów procesu resocjalizacji, bliskości czasowej między występkami, a przede wszystkim tego, że orzeczona wobec skazanego kara została warunkowo zawieszona, co przemawiało wówczas za pozytywną prognozą.

W konkluzji wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie skazanemu kary łącznej w wymiarze 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Wniosek apelacji o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania zasługuje na uwzględnienie, jednakże nie z przyczyn w niej wskazanych. Niezależnie bowiem od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy byłoby rażąco niesprawiedliwe.

Na wstępie stwierdzić należy, że zgodnie z obowiązującym od 1 lipca 2015 r. przepisem art. 568 a § 1 k.p.k. orzeczenie kary łącznej następuje w dwóch przypadkach:

1. w wyroku skazującym w odniesieniu do kar wymierzonych za przypisane oskarżonemu tym wyrokiem przestępstwa;
2. w wyroku łącznym – w pozostałych przypadkach.

Z kolei z przepisu art. 2 a § 4 k.w. wynika, że w przypadku gdy czyn objęty prawomocnym wyrokiem skazującym na karę pozbawienia wolności za przestępstwo stanowi wykroczenie i kara ta była podstawą orzeczenia kary łącznej, kara łączna traci moc oraz że w razie potrzeby sąd wydaje wyrok łączny, przy czym stosownie do § 5 art. 2 a k.w. reguła ta nie ma zastosowania gdyby powodowała skutki prawne mniej korzystne dla sprawcy niż stosowanie ustawy obowiązującej poprzednio.

Odnosząc powyższe regulacje do realiów przedmiotowej sprawy stwierdzić należy, że kontrawencjonalizacja wyroku Sądu Rejonowego w Legionowie z dnia 16 października 2009 r. w sprawie o sygn. akt II K 342/09 w zakresie czynu z pkt II, dokonana postanowieniem tego Sądu z dnia 29 kwietnia 2015 r. skutkowałą utratą mocy kary łącznej orzeczonej tym wyrokiem. Jednocześnie jednak nie straciły swojego bytu prawnego rozstrzygnięcia w zakresie kar jednostkowych orzeczonych za poszczególne czyny. Tego rodzaju sytuacja stosownie do art. 575 § 2 k.p.k. stwarzała potrzebę wydania nowego wyroku łącznego. Sąd Rejonowy orzekając nową karę łączną pominął jednak, że w/w wyrok Sądu Rejonowego w Legionowie nie podlegał wykonaniu, bowiem został objęty prawomocnym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 3 czerwca 2014 r. w sprawie o sygn. akt II K 1300/13, w którym to m. in. połączono kary pozbawienia wolności orzeczone tym wyrokiem z karami pozbawienia wolności orzeczonymi wyrokami Sądu Rejonowego dla Warszawy- Mokotowa w Warszawie z dnia 28 października 2011 r. w sprawie o sygn. akt XIV K 347/11

- 7 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 278 § 1 k.k. oraz Sądu Rejonowego w Wołominie z dnia 23 marca 2012 r. w sprawie o sygn. akt V K 771/10 - 6 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 278 § 1 k.k. i orzeczono w tym zakresie łączną karę pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat i 7 miesięcy. Wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 6 lipca 2015 r., sygn. akt II K 1124/15 postępowanie w zakresie połączenia owych wyroków skazujących wobec prawomocnego rozstrzygnięcia w poprzednim wyroku łącznym w sprawie o sygn. akt II K 1300/13 zostało umorzono i orzeczenie to jest prawomocne. Skoro zatem wobec kontrawencjonalizacji wyroku w sprawie o sygn. akt II K 342/09 nastąpiła zmiana tego wyroku przez utratę mocy orzeczonej nim kary łącznej, a wyrok ten wchodził w skład zbiegu będącego przedmiotem prawomocnego rozstrzygnięcia w wyroku łącznym Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 3 czerwca 2014 r., sygn. akt II K 1300/13 to stosownie do art. 575 § 2 k.p.k. ten wyrok łączny co do tego rozstrzygnięcia utracił moc i zaszła potrzeba wydania w tym zakresie nowego wyroku łącznego, a nie jedynie wymierzenia kary łącznej obejmującej skazania za czyny opisane w pkt I i III w przekształconym wyroku, jak to błędnie przyjął Sąd I instancji. Orzeczenie kary łącznej stosownie do reguły określonej w art. 568 a § 1 pkt 1 k.p.k. byłoby bowiem możliwe jedynie w sytuacji gdyby był to jedyny wyrok skazujący i nie podlegałby on łączeniu z innymi wyrokami. W przypadku gdy kary orzeczone w wyroku w sprawie o sygn. akt II K 342/09 łączyły się z karami orzeczonymi w dwóch innych wyżej wskazanych sprawach to zachodziła określona w art. 568 a § 1 pkt 2 k.p.k. potrzeba orzeczenia kary łącznej i wobec zaistnienia przesłanek określonych w art. 575 § 2 k.p.k. potrzeba wydania nowego wyroku łącznego.

Powyższe okoliczności skutkować zatem musiały uchYLENIEM zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania w celu wydania nowego wyroku łącznego co do rozstrzygnięcia, w skład którego wchodził, zmieniony na skutek kontrawencjonalizacji, wyrok w sprawie o sygn. akt II K 342/09.

Dodatkowo do przedstawionych wyżej okoliczności determinujących uchYLENIEM zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania wskazać należy na sprzeczność między rozstrzygnięciem zawartym w części dyspozytywnej wyroku a jego częścią motywacyjną. Sąd I instancji bowiem połączył dwie jednostkowe kary po 1 roku pozbawienia wolności i orzekł karę łączną w wysokości dwóch lat, a więc na zasadzie kumulacji, podczas gdy pisemne uzasadnienie rozstrzygnięcia zawiera motywację orzeczenia kary łącznej na zasadzie asperacji. Rozbieżność między rozstrzygnięciem a jego motywacją, nie pozwala na merytoryczną kontrolę rozumowania Sądu Rejonowego. Niezależnie od wskazanej wyżej wadliwości zaskarżonego wyroku, podnieść ponadto należy, że orzeczenie kary łącznej na zasadzie kumulacji, wbrew zasadzie wynikającej z art. 2 a § 5 k.w., powoduje skutki prawne mniej korzystne dla skazanego niż te, które wynikały z ustawy obowiązującej poprzednio. Poprzednio bowiem w wyniku połączenia trzech kar jednostkowych: dwóch po 1 roku pozbawienia wolności i jednej kary 6 miesięcy pozbawienia wolności w sprawie o sygn. akt II K 342/09 orzeczono karę łączną pozbawienia wolności w wysokości 2 lat, a po kontrawencjonalizacji obecnie karę łączną w takim wymiarze orzeczono w wyniku połączenia dwóch jednostkowych kar pozbawienia wolności po 1 roku, a dodatkowo skazany miałby jeszcze do wykonania karę 30 dni aresztu za czyn, który stał się wykroczeniem.

Okoliczności te również świadczą, iż zaskarżone orzeczenie jest rażąco niesprawiedliwe i ostać się nie może.

Przystępując do ponownego rozpoznania sprawy Sąd Rejonowy winien przy tym mieć na uwadze treść art. 569 k.p.k. regulującego kwestię właściwości o wydanie wyroku łącznego.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym orzeczono na podstawie § 14 ust. 5 i § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.).

Reasumując- Sąd Okręgowy orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku.

SSO Małgorzata Bańkowska SSO Marek Wojnar SSO Włodzimierz Suwała